

Sygn. akt VIII W 896/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W., Wydział VIII Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Monika Louklinska

Protokolant: Paulina Więckowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 listopada 2014 r.

sprawy przeciwko:

M. R.

synowi R. i A.,

urodzonego dnia (...) w Ż.

obwinionego o to, że w dniu 8 maja 2014 r. około godz. 08:15 w W. na ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 45 ust. 1 pkt 1 P. w ten sposób, że będąc w stanie po użyciu alkoholu I- 0,09 mg/l, II - 0,11 mg/l, III - 0,07 mg/l kierował samochodem marki M. nr rej. (...), tj. o czyn z art. 87 § 1 kw w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.)

orzeka:

I) obwinionego M. R. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 87 § 1 kw,

II) na podstawie art. 118 § 2 kpw koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Dnia 7 maja 2014 r. około godziny 20:00 M. R. wypił dwa piwa, każde po pół litra. Rano następnego dnia, tj. 8 maja 2014 r., sprawdził stan trzeźwości dmuchając w swój prywatny alkomat po czym wsiadł do samochodu i pojechał do pracy. Gdy wjeżdżał około godz. 8.15 na parking mieszczący się przy jego pracy przy ul. (...) w W., został zatrzymany przez Policję w celu poddania badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie stanu trzeźwości zostało przeprowadzone przez Policjantów za pośrednictwem urządzenia w postaci analizatora wydechu A.-Sensor IV CM i wykazało w pierwszym badaniu- 0,09 mg/l, w drugim badaniu- 0,11 mg/l, w trzecim badaniu- 0,07 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatki urzędowej (k. 1), protokołu użycia analizatora wydechu A.-Sensor IV CM (k. 2), świadectwa wzorcowania (k. 3), wyjaśnień obwinionego (k. 8, k. 62-63).

Obwiniony M. R. w toku całego postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym że podczas przesłuchania w postępowaniu wyjaśniającym odmówił składania wyjaśnień (k. 8). Przesłuchany natomiast przed

Sądem złożył wyjaśnienia (k. 62-63). Obwiniony wyjaśnił, że w dniu poprzedzającym jego badanie analizatorem wydechu, około godziny 20:00 wypił dwa piwa, o pojemności pół litra każde i położył się spać. Rano, zanim wsiadł do samochodu sprawdził swój stan trzeźwości, dmuchając w prywatny alkomat. Dodał, że alkomat, który posiada nie jest certyfikowanym urządzeniem. Wyjaśnił, że dnia 8 maja 2014 r., tuż przed wjazdem na parking przy pracy został zatrzymany przez Policję. Oświadczył ponadto, że Policjanci kazali mu dmuchać 3 razy, po czym stwierdzili, że zostało popełnione wykroczenie oraz zatrzymali mu prawo jazdy. Dodał, że zarówno pierwsze jak i trzecie badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu było poza progiem karalności. Wyłącznie drugie badanie przeprowadzone przez funkcjonariuszy Policji wykazało, iż została przekroczona dopuszczalna zawartość alkoholu w organizmie, co w jego ocenie mogło być wynikiem zestresowania się zastosowaną przez Policjantów procedurą, gdyż po raz pierwszy w życiu zdarzyło mu się wówczas dmuchać w alkomat trzykrotnie. Obwiniony w złożonych wyjaśnieniach dodał także, że jest odpowiedzialnym kierowcą i kiedy ma jechać, to nie pije.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego złożone w niniejszej sprawie w toku całego postępowania Sąd obdarzył pełną wiarą. Obwiniony podał dokładny opis zdarzenia z dnia 7 i 8 maja 2014 r. Przyznał, że w dniu poprzedzającym zdarzenie w godzinach wieczornych napił się piwa, po czym w sposób szczegółowy opisał przebieg zdarzeń. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego są wyczerpujące, logiczne, konsekwentne, nie zawierają wewnętrznych sprzeczności i korespondują z pozostałymi dowodami, które Sąd również ocenił jako w pełni wiarygodne.

W sprawie Sąd dopuścił dowód z ustnej opinii biegłego sądowego z zakresu analizatorów wydechu J. K. (k. 63-64). W opinii biegły jednoznacznie stwierdził, że w rzeczywistości błąd urządzenia, którym dokonano pomiaru, tj. A.-Sensor IV CM, może wynosić plus minus 0,03 mg/l, dlatego też nawet wynik 0,11 mg/l jaki został wykazany u obwinionego podczas drugiego badania analizatorem wydechu, nie jest wynikiem świadczącym o tym, że został przekroczony dopuszczalny próg. Podsumowując Biegły J. K. wskazał, że materiał dowodowy zawarty w aktach sprawy nie daje podstaw do stwierdzenia, że obwiniony M. R. w dniu zdarzenia przekroczył dopuszczalny próg zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. 0,1 mg/l z uwagi na konieczność przyjęcia błędu pomiarowego urządzenia A.- Sensor plus minus 0,03 mg/l. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego jest jasna, pełna i kategoryczna przy czym została sporządzona w sposób rzetelny. Ponadto należało uznać, że została sporządzona przez osobę o niekwestionowanym poziomie wymaganej wiedzy specjalistycznej, o wysokich kompetencjach, w sposób fachowy, wszechstronny i logiczny. W ocenie Sądu opinia przedstawiona przez biegłego nie budzi żadnych zastrzeżeń, dlatego też Sąd uznał powyższą opinię za w pełni wiarygodną.

Nie budzą wątpliwości Sądu, co do swojej wiarygodności i rzetelności, pozostałe dowody z dokumentów zebrane w sprawie w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokołu użycia alkomatu (k. 2), świadectwa wzorcowania (k. 3). Powołane dowody zostały sporządzone w sposób prawidłowy, zgodnie ze stosownymi regulacjami prawnymi określającymi ich formę i treść, jak również nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom wiarygodności i mocy dowodowej.

Mając na uwadze zgromadzone w niniejszej sprawie dowody, Sąd doszedł do przekonania, że brak jest dostatecznych podstaw do uznania, że obwiniony M. R. popełnił zarzucany mu czyn.

M. R. został obwiniony o to, że w dniu 8 maja 2014 r. około godz. 08:15 w W. na ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 45 ust. 1 pkt 1 P. w ten sposób, że będąc w stanie po użyciu alkoholu I- 0,09 mg/l, II- 0,11 mg/l, III- 0,07 mg/l kierował samochodem marki M. nr rej. (...), tj. o czyn z art. 87 § 1 kw w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.).

Przedmiotem ochrony art. 87 kw jest bezpieczeństwo ruchu lądowego, wodnego i powietrznego, które może być zagrożone przez osobę prowadzącą pojazd w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka. Nie jest wymagane spowodowanie tego zagrożenia, lecz chodzi o zagrożenie abstrakcyjne. W pełni uzasadnione jest założenie, że prowadzenie pojazdu w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka zawsze jest niebezpieczne (nie mamy potrzeby udowadniania tego niebezpieczeństwa), a wykazanie, że w konkretnej sytuacji nie było żadnego

niebezpieczeństwa, nie ma znaczenia dla odpowiedzialności za to wykroczenie. Trafnie wskazuje się w doktrynie, że dla bezpieczeństwa ruchu ważna jest kondycja prowadzącego pojazd (T. Bojarski (w:) T. Bojarski, A. Michalska-Warias, M. Szwarczyk, Kodeks wykroczeń..., s. 233). Natomiast stan po użyciu alkoholu, zgodnie z regulacją zawartą w art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (j.t.: Dz. U. z 2012 r., poz. 1356 ze zm.) zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do: 1) stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo 2) obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Zauważyć należy również, iż naczelnymi zasadami polskiego procesu karnego recypowanymi w art. 8 kpw do postępowania w sprawach o wykroczenia – są ujęte w art. 5 § 1 i § 2 kpk zasada domniemania niewinności i jej konsekwencja w postaci zasady *in dubio pro reo*. Według zasad obowiązującej procedury - to nie obwiniony musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel winien jest udowodnić winę obwinionego. Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami - bezpośrednimi lub pośrednimi. Konsekwencją domniemania niewinności jest zasada *in dubio pro reo*, czyli nakaz tłumaczenia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego zawarta w przepisie art. 5 § 2 kpk. Należy podkreślić, że zakaz ten odnosi się jedynie do wątpliwości, które nie dają się usunąć, a zatem organ procesowy powinien dążyć przede wszystkim do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości. Tak też uczynił Sąd w rozpoznawanej sprawie. W celu wyeliminowania istniejących w sprawie wątpliwości i dokonania wiążących ustaleń Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu analizatorów wydechu. Biegły sądowy w opinii złożonej na rozprawie wskazał w sposób jednoznaczny, że na dzień dzisiejszy nie da się zweryfikować jaka była rzeczywista wartość stężenia alkoholu w wydychanym przez obwinionego powietrzu w momencie badania. Mając zatem na względzie to, że najwyższy poziom stężenia alkoholu w wydychanym przez obwinionego w dniu zdarzenia powietrzu wyniósł 0,11 mg/l i jednocześnie to, że faktyczny błąd urządzenia, którym dokonano tego badania w warunkach nielaboratoryjnych wynosi 0,03 mg/l, należało wskazać, że faktyczny poziom alkoholu w wydychanym przez obwinionego powietrzu mógł wynosić w dniu zdarzenia od 0,8 mg/l do 0,14 mg/l. Mając powyższe na uwadze, wobec faktu, że po wykorzystaniu przez Sąd wszystkich możliwości dowodowych w niniejszej sprawie nadal występują wątpliwości, należało uznać te wątpliwości za „nie dające się usunąć” i rozstrzygnąć je na korzyść obwinionego, tj. zastosować regułę z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw. Tym samym w rozpoznawanej sprawie zasada *in dubio pro reo* znalazła w pełni zastosowanie, gdyż w toku postępowania dowodowego pomimo wyczerpania wszystkich dostępnych środków dowodowych, nie zdołano ustalić ponad wszelką wątpliwość, że obwiniony popełnił zarzucany mu czyn.

Należy podkreślić iż ciążący na Sądzie obowiązek czynienia ustaleń zgodnych z prawdą oraz obowiązującą w prawie zasadą domniemania niewinności wymagają zawsze pewności ustaleń co do winy (SN I KZP 1/95 OSNKW 1995, Nr 5, poz. 37). W rozpoznawanej sprawie brak było, w ocenie Sądu pewności stwierdzeń co do winy obwinionego. W tej sytuacji jedynym możliwym rozstrzygnięciem było uniewinnienie obwinionego M. R. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wobec uniewinnienia obwinionego na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.